

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

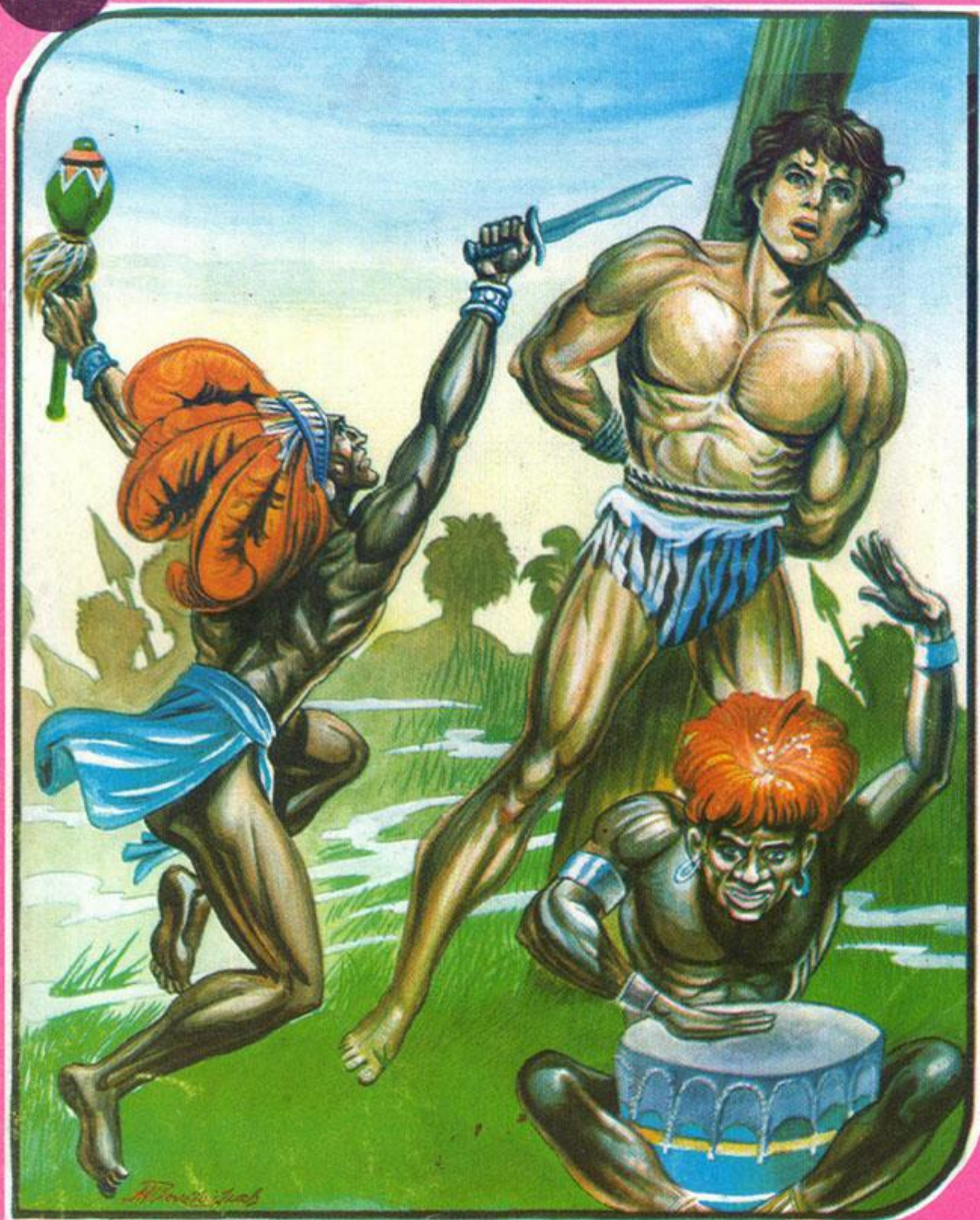
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

12

12 ΔΡΧ.

ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Στά Αχτιά Τών

ΑΝΘΡΟΠΟΦΑΓΩΝ

Δολοφονία του Γκαούρ

Σούρουπο.

Βρισκόμαστε στους πρόποδες του βουνού με τους τρομαχτικούς βράχους. Στην κορφή έχει τή σπηλιά του ό θρυλικός έλληνας γίγαντας. 'Ο Γκαούρ(').

Γιά ρίχτε μιά ματιά εκεί... Ναι, ανάμεσα στους δυό μεγάλους βράχους...

Τήν είδατε;

Είναι μιά πανώρια, μελαπή ιθαγενής. Στά χέρια κρατάει ένα

τόξο. Φαίνεται φοβισμένη...

Γιατί νά 'χει κρυφτεί; Ποιόν νά παραμονεύει;

Σιγά-σιγά νυχτώνει... Τό φεγγάρι δέν έχει βγει ακόμα...

Ξαφνικά, βαριές πατημασιές ακούγονται.

Τά μάτια τής κρυμμένης γυναίκας ψάχνουν τό σκοτάδι...

Τό τρομαγμένο βλέμμα της σταματάει κάπου. Μιά γιγαντώσμη σκιά σκαρφλώνει στά

βράχια. Είναι ο Γκαούρ. Ή μελαψή ιθαγενής τεντώνει τό τόξο. Τά χέρια της τρέμουν. Ψιθυρίζει:

– Φοβάμαι... Δέν έπρεπε νά στείλει έμένα...

Φαίνεται, όμως, γυναίκα μέ δυνατή θέληση. Μέ γερή καρδιά. Κάνει υπεράνθρωπη ψυχική προσπάθεια. Δαμάζει τό φόβο της. Παίρνει κουράγιο.

Ή σιλουέτα του Γκαούρ, συνεχίζει τ' ανέβασμά της.

(1) Ή Γκαούρ είναι ένα γιγαντόσωμο, μελαψό παλικάρι. Πανώριο, άτρόμητο κι άφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Έλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μία μελαψή ιθαγενής. Σέ ηλικία τριών μηνών άρπάζει τόν Γκαούρ μία γορίλαινα. Τόν θηλάζει και τόν μεγαλώνει στή φωλιά της.

Κοντά της γίνεται δεκαοχτώ χρόνων. Κάποτε, όμως, πέφτει σέ μία παγίδα λευκών κυνηγών. Μένει αιχμάλωτος δύο χρόνια σέ σιδερένια κλούβα. Έκεί του μαθαίνουν νά μιλάει σάν άνθρωπος. Τέλος, δραπετεύει. Φτάνει τυχαία στήν περιοχή του Ταρζάν. Πάνω στήν άπρόσιτη κορφή ενός βραχώδικο βουνοϋ. Δέν τρώει παρά μόνο καρπούς και φρούτα. Δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι, ούτε άλλο όπλο. Δέ λέει ποτέ ψέματα. Και δέ φοβάται κανένα. Μέ μία γροθιά του μπορεί νά σκοτώσει έλέφαντα. Μά μέ την υπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τό καλό και τιμωρεί τό κακό. Είναι φιλότιμος κι έξυπνος. Στήν ψυχή του έχει έμφυτη τήν ευγένεια τής ράτσας μας. Στις φλέβες του τρέχει αίμα

Ή ιθαγενής σημαδεύει μέ τεντωμένο τόξο. Τό τεντώνει ακόμα πιό πολύ... Τά χέρια της δέν τρέμουν πιά...

Ή αφήνει λεύτερο τό σχοινί.

– Ντάβββ...

Ένα φαρμακερό βέλος, σφυρίζει στό σκοτάδι.

– Βζζζ...

Ή Γκαούρ βγάζει ξαφνικά ένα σπαραχτικό βογκητό.

– Ξωωωχχχ!...

Ταυτόχρονα, γκρεμίζεται ά-

έλληνικό. Ή Γκαούρ είναι ένα παλικάρι πού δοξάζει στή Ζούγκλα τήν άθάνατη Έλλάδα μας.

Ή Ταρζάν πιστεύει πώς ό Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πώς ήρθε νά τ' άρπάξει τό θρόνο. Για νά γίνει εκείνος άρχοντας τής Ζούγκλας.

Ή Γκαούρ άγαπά, θαυμάζει και σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεί άθέατος και τόν προστατεύει. Ήπειρες φορές του έχει σώσει τή ζωή. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικών παρεξηγήσεων. Έτσι, ό Ταρζάν τόν φαντάζεται συνεχώς ένοχο. Και του καταλογίζει έγκλήματα πού ποτέ δέν έκανε.

Ή Ταρζάν ζητάει νά συναντηθεί μέ τόν Γκαούρ. Θέλει νά χτυπηθεί μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ό μελαψός γίγαντας άποφεύγει μία τέτοια συνάντηση. Σέβεται και λυπάται τόν Ταρζάν. Γιατί ό δοξασμένος άρχοντας τής Ζούγκλας είναι πιά μεγάλος στά χρόνια. Δέν έχει τήν παλιά όρμη και δύναμη. Ή αν ό Γκαούρ χτυπηθεί μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ένας έλληνας, ποτέ δέν κάνει μία τέτοια άνανδρία.

πό τό βράχο. Σωριάζεται κάτω
βαρύς. Μένει στόν τόπο!

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ταρζάν

Περνοῦν πολλές ὥρες. Κον-
τεύει νά ξημερώσει.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται ξάγρυ-
πνος ἔξω ἀπ' τή σπηλιά του.
Φαίνεται ἀνήσυχος. Νευρικός.
Ἡ ἀγωνία του δείχνει πώς κάτι
σοβαρό προσμένει. Κάθε τόσο
μουρμουρίζει:

– Δέν ἔπρεπε νά τή στείλω...

Ἦταν ἄνανδρο...

Ξαφνικά, μακρινά βήματα
παίρνει τ' αὐτί του.

– Αὐτή εἶναι, ψιθυρίζει.

Τρέχει χαρούμενος πρὸς τὰ
ἐκεῖ...

Σέ λίγο ξαναγουρίζει. Φέρνει
μαζί του μιά πανώρια ἰθαγενή.
Εἶναι ἡ μελαψή γυναίκα πού
εἶδαμε στό βουνό τοῦ Γκαούρ.

– Λοιπόν, Μπαίχα; τή ρωτάει.

Τά μάτια καί τ' αὐτιά του εἶναι
ἔτοιμα νά ρουφήξουν τὰ λόγια
της.

Ἐκείνη πετάει κάτω τό τόξο.
Μπαίνει στή σπηλιά. Πέφτει
βαριά σέ μιά πέτρα. Εἶναι λαχα-
νισμένη ἀπ' τό τρέξιμο. Ἄνα-
σαινει γρήγορα. Τῆς εἶναι ἀδύ-
νατο νά μιλήσει...

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ταρζάν μεγα-
λώνει.

Ἡ ἰθαγενής σημαδεύει μέ τεντωμένο τόξο.

– Πές μου, τῆς ξαναλέει. Βρῆκες τόν Γκαούρ;

Ἡ Μπαίχα κάνει μιά δύσκολη προσπάθεια. Τ' ἀποκρίνεται:

– Τόν σκότωσα!

Τρελός ἀπό χαρά ὁ ἐγγλέζος γίγαντας, γονατίζει μπροστά της. Τήν ἀγκαλιάζει. Τῆς φιλάει τὰ χέρια. Ὑστερα, πετιέται ὀρθός. Χοροπηδάει σάν παιδάκι. Οὐρλιάζει πανηγυρικά.

– Ἐπιτέλους!... Πάει κι αὐτός. Ξεμπέρδεψα μαζί του! Τώρα, μόνον ἐγώ θά κυβερνάω τή Ζούγκλα! Μόνον ἐμένα θά τρέμουν τὰ θεριά κι οἱ ἄγριοι!

Γρήγορα πλησιάζει πάλι τήν πανώρια Μπαίχα.

– Ἀγαπημένη μου, τῆς λέει. Φάνηκες ἀτρόμητη καί γενναία. Γι' αὐτό σ' ἀξίζει ἡ μεγάλη τιμή νά ἴσαι συντρόφισσα δική μου! Τό σωστό ἦτανε, βέβαια, ἐγώ νά σκοτώσω τόν Γκαούρ. Μά δέν ἄξιζε τόν κόπο... Ἕνας παντοδύναμος γίγαντας σάν καί μένα, σκοτώνει μόνον ἀτρόμητα λιοντάρια. Καί ποτέ δειλούς λαγούς!... Θά τό ἔχα μεγάλη ντροπή νά βάψω τὰ χέρια μου στό αἷμα ἐνός ἄνανδρου... Ἕνας Ταρζάν δέν πέφτει ποτέ τόσο χαμηλά... Αὐτός εἶν' ὁ λόγος πού ἴσπειλα ἐσένα... Ὁ Γκαούρ δέν εἶναι ἄντρας!... Γυναίκα ἔπρεπε νά τόν χτυπήσει!...

Ἡ Μπαίχα τόν κοιτάζει παρά-

ξενα. Λέξη δέ βγαίνει ἀπό τό στόμα της.

Μόνο σάν τελειώνει ἐκεῖνος τοῦ κάνει μιά ἀναπάντεχη ἐρώτηση:

– Μήπως φοβόσουνα τόν Γκαούρ;

Κεραυνός νά χτυποῦσε τόν Ταρζάν, δέ θ' ἀναπηδοῦσε ἔτσι. Μαχαίρι δικοπο νά κάρφωνε τήν καρδιά του, δέ θά πονοῦσε πιότερο.

Τρελός ἀπό θυμό, τῆς φωνάζει:

– Φύγε! Ἐξω ἀπ' τή σπηλιά μου!... Ποτέ μή σέ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!... Γκρεμοτσακίσου!...

Ἐχει ἀρχίσει πιά νά ξημερώνει.

Ἡ μελαψή γυναίκα βγαίνει ἀργά ἀπ' τή σπηλιά.

Στ' ἄνοιγμα κοντοστέκεται.

– Ταρζάν, τοῦ λέει. Σ' ἀγαποῦσα πολύ... Μά τώρα καταλαβαίνω πώς δέν ἄξιζες... Δέν ἔπρεπε νά σοῦ χαρίσω τήν καρδιά μου. Ἄν δέν εἶχα σκοτώσει τόν Γκαούρ, θά πήγαινα νά ζήσω κοντά του.

– Φύγε, οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν. Φύγε νά μή μέ κάνεις καί σκοτώσω γυναίκα!...

Ἡ πανώρια Μπαίχα σκύβει καί παίρνει τό τόξο της. Ὑστερα, χάνεται πίσω ἀπ' τίς πικνές φυλλωσιές τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν μένει μόνος τώρα στή σπηλιά του. Συλλογιέται:

– Έχω ξαγρυπνήσει ολόκληρη τη νύχτα... Πρέπει να κοιμηθώ λίγο... Ύστερα θα τρέξω στο βουνό με τους βράχους. Θέλω να δώ με τα μάτια μου το σκοτωμένο Γκαούρ... Νά φτύσω μ' άηδία τό βρωμερό κουφάρι του.

Ξαπλώνει νυσταγμένος στά χορταρένια στρωσίδια του. Σέ λίγες στιγμές, ροχαλίζει βαριά.

Ή Μπάιχα παίρνει τό δρόμο για να ξαναγυρίσει στους πρό-

ποδες του βραχώδικου βουνού.

Νιώθει τρομερή τύψη για τό φονικό που έκανε.

Σκότωσε έναν άνθρωπο που ποτέ δεν την έβλαψε. Ποτέ δεν της έκανε κακό. Τυφλωμένη απ' την αγάπη της, δέχτηκε να γίνει όργανο του Ταρζάν.

– Θα πάω να βρω τό σκοτωμένο, συλλογιέται. Θα προσευχηθώ στην ψυχή του. Θα της πω ότι δέ φταίω... Θα της ζητήσω να μέ συγχωρέσει. Ύστερα, θα σκά-

ψω με τα νύχια μου ένα μνήμα. Θα θάψω τ' άδικοσκοτωμένο παλικάρι... Θα σκεπάσω τόν τάφο του με μυρωμένα άγριολούλουδα.

.....
Ή ήλιος ξεπετιέται τώρα πίσω απ' τό μακρινό, γαλάζιο βουνό...

Ξαφνικά, ή Μπάιχα άντικρίζει μπροστά της ένα γιγαντόσωμο έλέφαντα.

– Σόμ, του φωνάζει χαρούμενη.

Τρέχει κοντά του. Του χαι-

δεύει την προβοσκίδα.

Ύστερα, σκαρφαλώνει στην ράχη του.

– Πάμε, του λέει.

Μέ τό χέρι της του δείχνει τό ψηλό, βραχώδικο βουνό.

Ή αγαπημένος έλέφαντας του Ταρζάν, προχωρεί πρόθυμα...

Ή θρηνος του Ποκοπικό

Ή Πικ, τό αγαπημένο κοράκι του Γκαούρ, ξεκινάει πρωί πρωί για τροφή.

Τό δυνατό μάτι του κάτι ξεχωρίζει ξαφνικά στους πρόποδες του βουνού.

Φαντάζεται πώς κάποιο ψοφίμι θά 'ναι. Χαίρεται πού θά φάει γερά σήμερα.

Καί γρήγορο σάν αστραπή, φτάνει κάτω.

– Κρά, κρά!... κάνει τρομαγμένο.

Μπροστά του βρίσκεται καταματωμένο τό κορμί του Γκαούρ.

'Ανήσυχος ό Πίκ, φτερουγίζει πάλι. Φτάνει στην κορφή του βουνού. Μπαίνει στη σπηλιά.

'Ο Ποκοπίκο κοιμάται ακόμη βαθιά.

Τόν τσιμπάει στη μύτη.

'Εκείνος πετάγεται όρθός. Τρέμει απ' τή λαχτάρα του.

Μέ τήν πρώτη ματιά, βλέπει πώς ό Γκαούρ δέ βρίσκεται στη σπηλιά.

Τό ζαλισμένο του μυαλό θυμάται:

– Χτές τό βράδυ άργησε νά 'ρθει. Μοῦ φάνηκε παράξενο... Τόν περίμενα μέχρι τά μεσάνυχτα... "Υστερα θά μέ πήρε ό ύπνος...

Τό κοράκι κόβει τούς συλλογισμούς του. Κράζει παράξενα, επίμονα... 'Ο Ποκοπίκο δέν μπορεί νά καταλάβει...

– "Άσε με ήσυχο, του λέει. "Άν μοῦ ξανατσιμπήσεις τή μυτη, θά σοῦ κόψω τά φτερά. Καί θά πετᾶς μέ... πατερίτσες.

Μά ό τετραπέρατος Πίκ, δέν έχει καιρό γιά χάσιμο.

Μέ μιά γρήγορη κίνηση άρπάζει τό μικροσκοπικό Ποκοπίκο στά πόδια του. Ταυτόχρονα, φτερουγίζει μέ δύναμη. Βγαίνει απ' τή σπηλιά...

Πετώντας ύστερα, κατεβαίνει στους πρόποδες του βουνού. Κι αφήνει τό νάνο πλάι στό ματωμένο κορμί του Γκαούρ.

'Ο Ποκοπίκο βγάζει σπαραχτικές φωνές...

– "Άχ, βάχ, μακαρίτη μου! Τ'ήταν αυτό πού 'παθες! "Άς είναι περαστικά τουλάχιστον!...

Τό έξυπνο κοράκι τόν άκούει. Κράζει κι αυτό θλιβερά, πένθιμα...

– Κράαα... Κρά, κράααα!

Δακρυσμένος ό Ποκοπίκο γυρίζει και τό κοιτάζει...

– Σκάσε, του λέει, μέ μπερδεύεις...

'Ο Πίκ στέκεται γιά λίγο σιωπηλός.

"Υστερα, φτερουγίζει πάλι και χάνεται άργά στό βάθος του όρίζοντα.

– Στο καλό, του φωνάζει ό Ποκοπίκο. Μήν ξεχάσεις νά 'ρθεις στην κηδεία...

"Υστερα γυρίζει πάλι στον Γκαούρ. Αρχίζει νά τόν μοιρολογάει τραγουδιστά. 'Ο σκοπός είναι μονότονος. 'Εκνευριστικός. 'Η φωνή του φάλτσα.

«'Αφέντη μου, ό χάροντας

Ἄρχιζει νά τόν μοιρολογάει τραγουδιστά. Ὁ σκοπός είναι μονότονος. Ἐκνευριστικός. Ἡ φωνή του φάλτσα.

*εἶδε τή λεβεντιά σου,
καί ζήλεψε τά νιάτα σου
καί τήν παλικαριά σου».*

Ξαφνικά, ὁ Ποκοπικό σταματάει τό θλιβερό του νιαούρισμα.

Ἕνας γιγαντόσωμος ἐλέφαντας πλησιάζει. Πάνω στή ράχη του βρίσκεται μά πανώρια, μελαπή γυναίκα. Πηδάει κάτω. Φτάνει κοντά του. Κοιτάζει μέ θαυμασμό τόν ὑπέροχο ἔλληνα γίγαντα.

– Πέθανε; ρωτάει τό νάνο.

– Ὁχι, ἀστεῖα τό κάνει, τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ Μπαίχα σκύβε πάνω στ' ἀκίνητο κορμί τοῦ Γκαούρ. Βάζει αὐτί στήν καρδιά του.

Τρελή ἀπό χαρά, ψιθυρίζει:

– Χτυπάει!... Πολύ ἀδύνατα...

Μά χτυπάει...

Ὁ Ποκοπικό βάζει κι ἐκεῖνος αὐτί. Ἀφουγκράζεται.

– Ἀλήθεια, χτυπάει, μурμουρίζει.

Τραβάει τό μαχαίρι του. Κάνει νά τό καρφώσει στά στήθια τοῦ Γκαούρ.

Ἡ μελαπή γυναίκα τ' ἀρπάζει τό χέρι.

- Τι πᾶς νά κάνεις;
- Νά τή σταματήσω. Πεθαμένος ἄνθρωπος δέν εἶναι; Ἐπιτρέπεται νά χτυπάει ἡ καρδιά του; Ποῦ ξανακούστηκε αὐτό;...

Στό μεταξύ, ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νά συνέρχεται...

Κουνάει ἐλαφρά τά χέρια... Τά πόδια του... Ἄνοίγει καί τά βλέφαρά του.

- Βρικολάκισε! φωνάζει ὁ Ποκοπίκο.

Καί τό βάζει στά πόδια.

Μιά ὑπέροχη γυναίκα

Ἡ Μπαίχα κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιά νά σώσει τόν πανώριο μελαψό γίγαντα.

Πλένει τήν πληγή του. Τοῦ δίνει νά μασήσει θαυματουργά βότανα.

Μά τό κορμί τοῦ Γκαούρ εἶναι ἀτσαλένιο. Τό πέσιμο ἀπ' τούς βράχους δέν τοῦ ἔκανε τίποτα. Τό φαρμάκι τῆς σαῖτας δέν μπόρεσε νά τόν σκοτώσει. Μόνο πού τόν νάρκωσε βαθιά. Τόν ἔκανε νά μοιάζει σάν πεθαμένος.

Τέλος, ὁ Γκαούρ κάνει μιά προσπάθεια. Ἄνασηκώνεται. Κοιτάζει στά μάτια τήν ὀμορφή γυναίκα.

- Δέν ξέρω ποιά εἶσαι, ψιθυρίζει. Μά σ' εὐχαριστῶ... Καταλαβαίνω πώς ἐσύ θά μοῦ ἔσωσες τή

ζωή. Κάποιος μοῦ πέταξε μιά σαῖτα. Δέν μπόρεσα νά τόν ἔδω...

- Ἐγώ σέ χτύπησα, Γκαούρ, τοῦ λέει.

- Ἐσύ; κάνει ὁ γίγαντας, χαμένος.

- Ναί... Μέ λένε Μπαίχα. Χτές τό βράδυ, περνοῦσα τυχαῖα ἀπό δῶ. Ξαφνικά, σέ εἶδα μπροστά μου... Τρόμαξα... Χωρίς νά σκεφτῶ, τέντωσα τό τόξο μου... Σοῦ ἔριξα μιά φαρμακερή σαῖτα!...

Ἡ Γκαούρ τήν κοιτάζει μέ δυσπιστία.

- Ἐγώ χτυπήθηκα πάνω στούς βράχους, τῆς λέει.

- Ναί, τ' ἀποκρίνεται. Φαντάστηκα πώς κατέβαινες νά μέ πιάσεις.

- Καί τί ζητοῦσες ἐδῶ;

- Περνοῦσα τυχαῖα... Δέν σοῦ εἶπα;

- Ποῦ πήγαινες; Ἄπό ποῦ ἐρχόσουν;

Ἡ Μπαίχα κομπιάζει ν' ἀπαντήσει. Σαστίζει... Δέν ξέρει τί νά πεῖ...

- Μά... Εἶχα βγεῖ... Ἄπό νωρίς ἔψαχνα... Κυνηγοῦσα... Ναί, κυνηγοῦσα ἓνα ζαρκάδι... Αὐτό ἦτανε...

- Μπαίχα, δέ μοῦ λές τήν ἀλήθεια!... Πές μου, τί ζητοῦσες ἐδῶ;

Ἡ πανώρια γυναίκα χαμηλώνει τά μάτια τῆς. Δέν ἀποκρίνε-

ται. Μέ τή στάση της αναγνωρίζει πώς είπε ψέματα...

- Τότε θά 'σοῦ πῶ ἐγώ, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ.

Καί τῆς λέει:

- Εἶσαι συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σ' ἔστειλε νά μέ δολοφονήσεις.

Ἡ Μπαίχα τόν ἀκούει... Δέ βγάζει λέξη.

- Ναί, ἤ ὄχι; τή ρωτάει ἄγρια.

- Ναί, ψιθυρίζει ἐκείνη. Εἶχα ἔρθει ἐδῶ γιά νά σέ δολοφονήσω. Μά δέ μ' ἔστειλε ὁ Ταρζάν.

Μόνη μου τ' ἀποφάσισα... Ἡξερα πώς ὁ Ταρζάν σέ μισοῦσε... Ἡξερα πώς ἐσύ εἶσαι πιά δυνατός ἀπ' αὐτόν... Ἄν παλεύατε θά τόν σκότωνες... Ἔτσι, θά 'χανα τόν ἄνθρωπο π' ἀγαποῦσα... Γιά νά τόν σώσω, ἔπρεπε νά σκοτώσω ἐσένα... Μά τώρα εἶμαι χαρούμενη πού δέν πέθανες... Τόν Ταρζάν δέν τόν ἀγαπῶ πιά...

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει εἰρηνικά:

- Καί σίγουρα θ' ἀγαπᾶς

ἐμένα. Ἔτσι δέν εἶναι;

- Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται ἡ πανώρια Μπαίχα. Δέ σ' ἀγαπῶ.

Κι ἀμέσως, προσθέτει χαμηλώνοντας τά μάτια τῆς:

- Νιώθω ὅμως πώς θά μπορούσα νά σ' ἀγαπήσω... Ὑστερα, ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τήν προστασία σου. Ἄν μέ βρεῖ ὁ Ταρζάν, θά μέ σκοτώσει!

Ὁ Γκαούρ τήν κοιτάζει παράξενα στά μάτια. Μουρμουρίζει:

- Ἄν εἶσαι ἐκείνη πού φαίνε-

σαι, τότε ἔχεις μεγάλη καρδιά!... Εἶσαι μιά ὑπέροχη γυναίκα!

Μένουν γιά λίγο κι οἱ δύο σιωπηλοί.

Τέλος, ὁ πανώριος ἔλληνας τή ρωτάει:

- Μπορεῖς νά σκαρφαλώσεις πάνω σ' αὐτούς τούς βράχους;

Ἡ Μπαίχα σηκώνει τό κεφάλι τῆς. Τούς κοιτάζει μέ δέος.

- Ναί, τ' ἀποκρίνεται.

- Τότε, ἄς ἀνέβουμε στήν κορφή... Ἄν δέν πονοῦσα, θά σέ

σήκωνα στά χέρια μου. Θά σ' ανέβαζα χωρίς νά κουραστείς... Μά τώρα δέν μπορώ. Καί μόνος, θά δυσκολευτώ νά σκαρφαλώσω... Έμπρός, λοιπόν... "Ας δοκιμάσουμε..."

Οί δύο νέοι αρχίζουν ν' ανεβαίνουν. Ο έλέφαντας Σόμ δέν απομακρύνεται. Μένει εκεί. Σάν νά περιμένει τή συντρόφισσα του άφέντη του.

Ο Ταρζάν σέ κίνδυνο

Είδαμε τόν Ταρζάν νά διώχνει τή Μπαίχα άπ' τή σπηλιά του... "Υστερα, ξενυχτισμένος καθώς ήταν, νά πέφτει σέ βαθύ ύπνο..."

"Όταν ξυπνάει, είναι άπομησημέρο. Πετιέται γρήγορα όρθός.

- Φοβάμαι πώς άργησα, μουρμουρίζει. Τό κουφάρι του Γκαούρ θά 'χει άρχίσει νά μυρίζει. Έκτός άν τό 'θαψαν τά πεινασμένα όρνια στά... στομάχια τους!

- Βάτ, φωνάζει. "Ελα μαζί μου.

Η τετραπέρατη μαϊμουδίτσα τόν άκολουθει.

Βγαίνουν άπ' τή σπηλιά. Προχωρούν τρέχοντας. Ο Ταρζάν βιάζεται νά φτάσει στους πρόποδες του ψηλοϋ, πέτρινου βουνοϋ. Εκεί πού ή Μπαίχα σκότωσε τόν Γκαούρ. Τόν άνθρωπο πού μισούσε περισσότερο

ρο άπό κάθε τί στον κόσμο.

Νά, όμως... ένα τυχαίο περιστατικό τόν κάνει ν' αλλάξει δρόμο.

Ξαφνικά, άκούει ανθρώπινες όμιλίες. Κοντοστέκεται. Κοιτάζει προς τά δεξιά του.

Σέ άρκετή άπόσταση βλέπει ένα μπουλούκι άγριους. Έρχονται κατά τό μέρος πού βρίσκεται.

Ο Ταρζάν κάτι λέει στή Βάτ. Εκείνη, γρήγορα, σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο.

Μόνος τώρα ό άρχοντας τής Ζούγκλας, τρυπώνει σ' ένα μεγάλο θάμνο. Μπροστά του βρίσκεται τό μονοπάτι. Άπ' αυτό θά περάσουν οί κανίβαλοι. Θά μπορέσει νά τούς δει...

Καί νά... Σέ λίγο περνούν άπό μπροστά του. Είναι ένας γιγαντόσωμος άνθρωποφάγος φύλαρχος. Στολισμένος μέ πολύχρωμα φτερά. Άπ' τή μύτη καί τ' αυτιά του κρέμονται μεγάλοι, σιδερένιοι κρίκοι.

Ο Ταρζάν τόν αναγνωρίζει. Είναι ό Χόγκο, άσπονδος έχθρός του.

Πλάι του βαδίζει μιά νέα καί πανώρια μαύρη γυναίκα. Γιγαντόσωμη κι αυτή. Είναι στολισμένη μέ τά ίδια φτερά. Καί μέ τά ίδια... πολύτιμα σκουλαρίκια.

Ο Ταρζάν τήν κοιτάζει. Γουρλώνει τά μάτια του. Πάνω στό στήθος της βλέπει τόν Ποκοπίκο. Είναι δεμένος άπ' τά πόδια

Σέ αρκετή απόσταση βλέπει ένα μπουλούκι αγριους.

μ' ένα γερό χορτόσχοινο. Καί κρέμεται ανάποδα απ' τό λαιμό της.

Πίσω απ' τό φύλαρχο καί τή γυναίκα του, ακολουθοῦν καμιά δεκαριά ἀνθρωποφάγοι.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τί ἔχει γίνει.

Οἱ κανίβαλοι συνάντησαν τυχαῖα στό δρόμο τους τόν μικροσκοπικό Ποκοπικό. Ὁ φύλαρχος τόν ἔπιασε... Τόν χάρισε στήν ὁμορφη συντρόφισσά του. Κι ἐκείνη τόν κρέμασε στό λαιμό της. Τά ζωντανά στολίδια ἀρέσουν πολύ στίς γυναῖκες τῶν ἀγρίων. Συνηθίζουν νά κρεμοῦν στό στήθος τους ζωντανούς παπαγάλους, σαῦρες, νυφίτσες... Καί ἀρουραίους καμιά φορά...

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τόν κρεμασμένο Ποκοπικό. Μουρμουρίζει κλαψιάρικα:

– Ποῦ ἴσαι, μακαρίτη Γκαοῦρ!... Ποῦ ἴσαι νά μέ καμαρώσεις!... Ποῦ νά τό φανταζόσουνα πώς θά γινόμουνα... κολιέ.

Μέ δυσκολία ὁ ἐγγλέζος γίγαντας κρατάει τά γέλια.

Στό μεταξύ, τό μπουλούκι τῶν κανιβάλων ἔχει προσπεράσει.. Προχωρεῖ ἀργά...

Ὁ Ταρζάν συλλογιέται:

– Πρέπει ν' ἀρπάξω τή μαύρη γυναίκα. Τώρα πού ἔδιωξα τή Μπαίχα, ἡ σπηλιά μου εἶναι

ἔρημη... Ποιός θά ψήνει τά κυνήγια μου;

Ἔτσι, βγαίνει απ' τό θάμνο. Ἡ Βάτ κατεβαίνει απ' τό δέντρο.

Κι οἱ δυό ακολουθοῦν τώρα τούς ἄγριους.

Ὁ Ταρζάν δέ βιάζεται. Περιμένει νά βρεῖ τήν κατάλληλη εὐκαιρία. Τήν κατάλληλη στιγμή νά ἐπιτεθεῖ. Θά σκοτώσει μέ τό μαχαίρι του τούς ἄντρες. Καί θ' ἀρπάξει τήν ὁμορφη γυναίκα.

Ἔτσι, θά ἔχει πιά μαγεύρισα γιά νά ψήνει τά κυνήγια του.

Προχωροῦν πιά ἀρκετά... Ὁ Ταρζάν δέν τούς ἀκολουθεῖ βαδίζοντας τό μονοπάτι. Φοβᾶται μήν τόν δοῦν. Προχωρεῖ πότε δεξιά καί πότε ἀριστερά τους. Ὅπου ἡ βλάστηση εἶναι πιά πυκνή. Γιά νά μπορεῖ νά κρύβεται.

Ἀλίμονο, ὁμως!...

Ἀλλιῶς λογαριάζει τά πράγματα. Κι ἀλλιῶς τοῦ ἔρχονται.

Ξαφνικά, ἀκούει πίσω του τή Βάτ. Ἡ μαῖμού βγάζει μιά τρομαγμένη στρίγγλια. Ταυτόχρονα, νιώθει νά χάνει τήν ἰσορροπία του. Πέφτει. Τά πόδια του ἔχουν σκοντάψει πάνω σ' ένα τεντωμένο χορτόσχοινο... Ἀνάμεσα σέ δυό κορμούς δέντρων.

Τήν ἴδια στιγμή, ένα μεγάλο, γερό δίχτυ πέφτει πάνω του.

Ὁ Ταρζάν βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή.

– “Αααα!...”

Καί βρίσκεται πιασμένος μέσα στη σχοιένια παγίδα. Κάποιος κυνηγός θά τήν είχε στήσει. Γιά νά πιάσει θηριά.

Ἡ Βάτ τρέχει κοντά του. Μετά σουβλερά δόντια της μασουλάει τά σχοιινιά. Πασχίζει νά τά κόψει. Νά λευτερώσει τόν αφέντη της.

Δέν προφταίνει όμως.

Οἱ κανίβαλοι ἀκούνε τήν τρομαγμένη φωνή τοῦ Ταρζάν.

Σταματοῦν ξαφνιασμένοι. Γυρίζουν πίσω...

Καί φτάνουν γρήγορα κοντά του.

Ἡ Βάτ παρατάει τά σχοιινιά. Σκαρφαλώνει πάλι σ' ἓνα ψηλό δέντρο.

– Χά, χά, χά, γελάει ὁ ἀρχηγός τῶν κανιβάλων. Ἐπιτέλους, Ταρζάν... Ἐπεσεσς μιά φορά στά χέρια μου!... Χά, χά, χά! Θά πληρώσεις ἀκριβά ὅσα μοῦ ἔχεις κάνει!...

Ἄμέσως, φωνάζει στούς ἀνθρώπους του:

– Θέλω νά διασκεδάσω μέ τό παιχνίδι τῶν θηριῶν!

Ἐκεῖνοι, καταλαβαίνουν τί ζητάει.

Σφιγγουν τά σχοιινιά τῆς παγίδας. Σιγουρεύουν καλά μέσα στό δίχτυ τόν Ταρζάν. Ὑστερα, σκαρφαλώνουν πάνω στά δύο δέντρα. Τραβοῦν τά σχοιινιά. Ἀνεβάζουν ἐπάνω τό λευκό

γίγαντα. Δένουν τίς ἄκρες. Τόν ἀφήνουν κρεμασμένο ἀνάμεσα στούς δύο κορμούς.

Ἡ Χόγκο κανονίζει τό ὕψος ἀπό τή γῆ. Τόν θέλει ν' ἀπέχει τρία πάνω-κάτω μέτρα ἀπ' τό ἔδαφος.

Ἡ Ποκοπικό, κρεμασμένος ἀνάποδα στό στήθος τῆς μαύρης Ἀφροδίτης, παρακολουθεῖ τήν κίνηση. Καί φωνάζει:

– Ἐ, πατριῶτες! Χταπόδι εἶναι καί θά τόν ξεράνετε στόν ἥλιο;

Ἡ Χόγκο κι ἡ πανώρια μαύρη σκαρφαλώνουν τώρα σ' ἓνα δέντρο.

Τό ἴδιο κάνουν κι ὄλοι οἱ ἄλλοι κανίβαλοι.

Τά δύο θηρία πηδούν με λύσσα. Πασχίζουν να φτάσουν τό κρεμασμένο θύμα.

Σιγουρεύονται στά ψηλά κλαδιά. Κι αρχίζουν νά ούρλιάζουν αλλόκοτα:

– Άαααα!... Άααόοοααα!... Οούούου!... Όοοο!

Σέ λίγο, δυό θεριά φτάνουν τρέχοντας. Ένα λιοντάρι καί μιά λεοπάρδαλη. Βλέπουν τόν κρεμασμένο λευκό. Ή ὄρεξή τους ανοίγει... Πηδοῦν νά τόν ἀρπάξουν. Μά τό θύμα βρίσκεται λίγο ψηλότερα. Δέν μποροῦν νά τό φτάσουν.

Κι ὄλοι γελοῦν. Όλοι διασκεδάζουν μέ τό τραγικό αὐτό «Παιχνίδι τῶν θεριῶν».

Μόνο ὁ Ποκοπικό δέν ἐνθουσιάζεται. Κρεμασμένος ἀνάποδα ἀπ' τό λαιμό τῆς μαύρης ἀραπίνας, μουρμουρίζει θλιμμένα:

– Τά καημένα τά θεριά!... Θά ξελιγωθοῦνε μ' αὐτό τό μαρτύριο!...

Τό κατόρθωμα τῆς Βάτ

Ή Βάτ καταλαβαίνει τόν κίνδυνο τοῦ ἀφέντη τῆς. Βλέπει τίς τραγικές στιγμές πού περνάει... Θέλει νά τόν σώσει. Μά πῶς;

Ξαφνικά, παίρνει τήν ἀπόφαση.

Πηδάει ἀπό κλαδί σέ κλαδί. Ἀπό δέντρο σέ δέντρο.

Ξεμακραίνει ἀπ' τοὺς κανίβαλους.

Τώρα, κατεβαίνει στό ἔδαφος. Τρέχει ὅσο πιό γρήγορα μπορεῖ. Τραβάει γιά τό ψηλό βουνό μέ τοὺς βράχους. Σκαρφαλώνει στήν κορφή του. Φτάνει στή σπηλιά τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ὁ Γκαοῦρ κι ἡ Μπαίχα τήν ἀναγνωρίζουν.

– Βάτ, τῆς φωνάζει ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν.

Κι ἀπλώνει τά χέρια τῆς νά τή χαϊδέψει.

Ἡ μαϊμουδίτσα τραβιέται. Ρίχνει μιά ματιά γεμάτη περιφρόνηση στή νέα. Ὑστερα, πλησιάζει τόν Γκαοῦρ. Σηκώνει τό κεφαλάκι τῆς. Τόν κοιτάζει ἱκετευτικά στά μάτια. Ἀρχίζει νά βγάζει παράξενες φωνές.

Ὁ τρομερός Ἕλληνας τήν ἀκούει προσεχτικά. Φαίνεται πῶς καταλαβαίνει τή γλώσσα τῆς.

Τέλος, γυρνάει στή μελαψή γυναίκα.

– Μπαίχα, τῆς λέει. Ὁ Ταρζάν πιάστηκε σέ μιά σχοινένια παγίδα. Ὑστερα, ἔπεσε στά χέρια ἀνθρωποφάγων... Τόν ἔχουν κρεμάσει ἀνάμεσα σέ δυό δέντρα. Ένα λιοντάρι καί μιά λεοπάρδαλη πηδοῦν νά τόν ἀρπάξουν. Ἡ ζωή του βρίσκεται σέ μεγάλο κίνδυνο. Μείνε ἐσύ ἐδῶ... Ἐγώ θά τρέξω κοντά του. Πρέπει νά τόν σώσω.

Ἡ Μπαίχα τ' ἀποκρίνεται.

- "Ετσι πρέπει να κάνεις. Τι αν ο Ταρζάν είναι έχθρος... Τι αν είναι φίλος... Αύτη τή στιγμή, είναι ένας άνθρωπος πού κινδυνεύει... Έμπρός, λοιπόν. Θά 'ρθω κι εγώ μαζί σου. Κάτω στους πρόποδες περιμένει ο Σόμ. Θά μās πάει γρήγορα κι ασφαλισμένα εκεί πού θέλουμε...

Σέ λίγο, ο γιγαντόσωμος ελέφαντας ξεκινάει. Στο κεφάλι

του κάθεται ή Βάτ. Στή ράχη του ή πανώρια Μπαίχα... 'Ο Γκαούρ βρίσκεται κάτω. Προχωρεϊ μέ τά πόδια του. Τό 'χει σέ ντροπή νά τόν μεταφέρει άλλος. "Εστω κι αν αυτός ο άλλος είναι ένας ελέφαντας.

'Η μικροσκοπική μαιμουδίτσα οδηγεί τό γιγαντόσωμο Σόμ.

"Ετσι, φτάνουν γρήγορα εκεί πού θέλουν.

'Ο Γκαούρ αφήνει τόν ελέ-

φанта μέ τή Μπαίχα σέ κάποια απόσταση.

Μόνος αυτός προχωρεϊ μέ προσοχή. Πλησιάζει στό μέρος πού βρίσκεται ο Ταρζάν. Κρύβεται πίσω άπ' ένα θάμνο. Παρακολουθεϊ μέ άγωνία.

Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του.

Τά δύο θεριά πηδοϋν μέ λύσσα. Πασχίζουν νά φτάσουν τό κρεμασμένο θύμα. Μά δέν τό καταφέρνουν.

Σέ μιά στιγμή, ή λεοπάρδαλη πηδάει στή ράχη του λιονταριου. Μ' ένα δεύτερο πήδημα γαντζώνεται πάνω στό δίχτυ.

Μέ ασύλληπτη γρηγοράδα τώρα, δαγκώνει καί κόβει τά σχοινιά. Καί σέ μιά στιγμή, ο Ταρζάν κι εκείνη σωριάζονται κάτω.

Τό λιοντάρι εξαγριώνεται. Βλέπει πώς ή λεοπάρδαλη νίκησε. 'Εκείνη θά χορτάσει μέ τό νόστιμο κρέας του λευκου.

Νά, όμως... Δέν τήν αφήνει νά χαρεϊ τή νίκη.

Μανιασμένο τό λιοντάρι χύνεται πάνω της. 'Ανάμεσα στά δύο θεριά αρχίζει μιά τρομαχτική πάλη.

'Ο Ταρζάν σπαράζει μέσα στό

γερό δίκτυ του. Ξέρει ποιά τύχη τόν περιμένει.. Κάποιο απ' τὰ δυό θεριά θά σπαράξει τό ἄλλο... Καί τότε, θά ἴρθει ἡ σειρά του.

Πάνω στά γύρω δέντρα, ὁ Χόγκο καί οἱ ἄνθρωποι τού ἀλαλάζουν πανηγυρικά...

Γιά λίγες στιγμές, ὁ Γκαοὺρ μένει ἀναποφάσιτος.

Θέλει νά χυθεῖ πάνω στά θεριά. Νά τὰ πνίξει μέ τ' ἀτσαλένια του μπράτσα... Μά δέν ἀποφασίζει νά τό κάνει... Δέν πρέπει νά τόν ἀντικρίσει ὁ Ταρζάν. Δέ θέλει νά μάθει ποτέ ποιός τοῦ ἴσωσε τή ζωή...

Κάτι ἄλλο πρέπει νά γίνει. Καί δέν ἀργεῖ νά τό βρεῖ:

Πετιέται ὀρθός. Κόβει ἓνα χοντρό κλαδί. Ἄρχίζει νά τό κουνάει ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μιλιά ὅμως δέ βγάζει ἀπ' τό στόμα του.

Τά θεριά πού παλεύουν τόν βλέπουν. Νομίζουν πώς θέλει νά τὰ χτυπήσει. Παρατοῦν τόν καβγά τους. Παρατοῦν καί τόν Ταρζάν. Τρέχουν μανιασμένα κοντά του. Ὁ κίνδυνος τὰ κάνει νά συμμαχήσουν.

Καί τὰ δυό μαζί χύνονται νά τόν κατασπαράξουν.

Ὁ Γκαοὺρ τὰ χτυπάει μέ λύσσα. Ἄρχίζει μιά ὑπεράνθρωπη πάλη.

Στό μεταξύ, ὁ Χόγκο μέ τούς ἄλλους κανίβαλους πηδοῦν ἀπ' τὰ γύρω δέντρα. Ἡ ὀμορφη

μαύρη, μέ τό... κολιέ της, μένει πάνω στό δέντρο. Θά κατέβει σάν ἡσυχάσουν τὰ πράγματα...

Οἱ κανίβαλοι ἀρπάζουν τό δίκτυ μέ τόν Ταρζάν.

– Γρήγορα νά τόν πᾶτε στό χωριό, τούς φωνάζει ὁ φύλαρχος. Τό βράδυ θά στήσουμε γερό τσιμποῦσι μέ δαῦτον... Ἐγώ θά πάρω τή γυναίκα μου καί θά ἴρθω πίσω σας...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι σηκώνουν τόν Ταρζάν. Κάνουν νά προχωρήσουν. Μά δέν προφταίνουν...

Τήν ἴδια στιγμή, ποδοβολητό ἐλέφαντα ἀκούγεται.

Ἡ τρομερή Μπαίχα

Ὁ γιγαντόσωμος Σόμ παρουσιάζεται μπροστά τους. Ὁρθή πάνω στή ράχη του ἡ πανώρια Μπαίχα. Τά μακριά μαῦρα μαλλιά της ἀνεμίζουν μεγαλόπρεπα. Φαίνεται ἀποφασισμένη. Ἄτρήμητη!... Τεντώνει μέ μανία τό τόξο. Οἱ φαρμακερές σαῖτες της σφυρίζουν στόν ἀέρα... Καί χώνονται βαθιά μέσα στίς μαῦρες σάρκες τῶν κανίβαλων.

Ἐνας-ἕνας οἱ ἀνθρωποφάγοι σωριάζονται κάτω σπαράζοντας. Οἱ ἄλλοι παρατοῦν τόν Ταρζάν. Κυκλώνουν τόν ἐλέφαντα. Πετοῦν τὰ κοντάρια τους στήν τρομερή γυναίκα. Ἐκείνη, μέ γρήγορες κινήσεις, τ' ἀποφεύ-

Τήν ίδια στιγμή, μιά φαρμακερή σαίτα τής Μπαίχα χτυπάει τό Χόγκο στό στήθος.

γει. Στο μεταξύ, ό γιγαντόσωμος Σόμ τούς πατάει μέ τά ποδάρια του. Τούς λιώνει κάτω άπ' αυτά.

Ή Ταρζάν, μέσ' άπ' τό δίχτυ παρακολουθεϊ τόν άγώνα τής Μπαίχα. Βλέπει πόσο κινδυνεύει για νά τόν σώσει... Μετανιώνει για τόν τρόπο πού τής φέρθηκε.

– “Αν γλιτώσω αυτή τή φορά, συλλογιέται, θά τήν παντρευτώ. Θά κάνω τήν πανώρια Μπαίχα παντοτινή συντρόφισσα τής ζωής μου. Έχει μεγάλη καρδιά!... Για χάρη μου σκότωσε τον Γκαούρ... Τώρα, μέ σώζει άπό

σίγουρο θάνατο.

Τήν ίδια στιγμή, μιά φαρμακερή σαίτα τής Μπαίχα, χτυπάει τό Χόγκο στό στήθος. Ή άρχικανίβαλος σωριάζεται κάτω. Σποράζει... Μά λίγες στιγμές πριν ξεψυχήσει, βλέπει τόν Γκαούρ. Ή γιγαντόσωμος “Ελληνας μόλις έχει καταφέρει νά πνίξει τά δυό θεριά. Καί τρέχει τώρα νά βοηθήσει τή Μπαίχα.

Ή φύλαρχος φωνάζει:

– Ή Γκαούρ!... Ή Γκαούρ!...

“Υστερα, μουγκρίζοντας άπ' τούς πόνους, σέρνεται πρός τό μέρος του Ταρζάν.

“Ενας σκοτωμένος μαῦρος κείτεται κοντά. Ὁ Χόγκο πιάνει τό κοντάρι του. Μὲ μιά τελευταία προσπάθεια τό σηκώνει.

– Σκύλε, συλλογιέται. Θά πεθάνω ἐγώ... Μά κι ἐσύ δέ θά ζήσεις.

Ὁ Ταρζάν ἄκουσε τό φύλαρχο νά φωνάζει τ’ ὄνομα τοῦ Γκαούρ. Καί γυρίζει μὲ τρόμο ν’ ἀντικρίσει τό θανάσιμο ἐχθρό του. Ποτέ, ὅπως ξέρουμε, δέν τόν ἔχει δεῖ...

Ἔτσι, ὁ λευκός γίγαντας δέ βλέπει τό Χόγκο πού σηκώνει τό κοντάρι.

Νιώθει μόνο ἓνα τρομερό χτύπημα στό κεφάλι του.

Τά μάτια του σκοτεινιάζουν. Τ’ αὐτιά του βουίζουν. Τό μυαλό του σταματᾷ.

Ἦστερα, ἀνασηκωμένος καθώς βρίσκεται μέσα στό δίχτυ, γέρνει βαρῦς. Τό χτύπημα τοῦ φύλαρχου τόν ἀφήνει ἀναίσθητο...

Μά κι ὁ Χόγκο δέν προφταίνει νά χαρεῖ τό κατόρθωμά του. Πέφτει κι αὐτός ἀμέσως. Τεντώνεται. Καί ξεψυχάει.

Στό μεταξύ, ὁ Γκαούρ ἔχει πλησιάσει. Βλέπει τό φύλαρχο πού χτυπᾷ. Βλέπει καί τόν Ταρζάν πού γέρνει ἀναίσθητος. Χαμογελάει εὐχαριστημένος. Συλλογιέται:

– Αὐτό ἤθελα κι ἐγώ. Τώρα, ὁ

Ταρζάν δέ θά μπορέσει νά μέ δεῖ...

Μὲ τό τρομερό ρόπαλο πού κρατάει στά χέρια του, χτυπάει ὄσους κανίβαλους ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί.

“Ενας, δύο, τρεῖς... Σωριάζονται κάτω μὲ σπασμένα κεφάλια. Οὐρλιάζουν... Σπαρταρᾷνε... Ξεψυχοῦν...

“Ὅσοι προφταίνουν, τό βάζουν στά πόδια. Φεύγουν νά σωθοῦν...

Ὁ Ταρζάν ἔχει σωθεῖ. Μά βρίσκεται ἀκόμα στό δίχτυ. Ἀναίσθητος σάν πεθαμένος.

Ἡ Μπαίχα πηδάει ἀπ’ τή ράχη τοῦ ἐλέφαντα. Πλησιάζει τόν Ταρζάν. Προσπαθεῖ νά τόν συνεφέρει.

Τήν ἴδια στιγμή, ἓνα πονεμένο στρίγγλισμα ἀκούγεται.

Σάν ἀστραπή, φτάνει ἡ Βάτ κοντά στόν ἀφέντη της. Μασουλάει πάλι τό δίχτυ. Πασχίζει νά τόν λευτερώσει.

Μά τά σχοινιά εἶναι πολύ σκληρά. Πολύ γερά. Τά δόντια της δέν καταφέρνουν νά τά κόψουν.

“Ἀργησε βέβαια ἡ ἄμοιρη νά φτάσει. Κι αὐτό γιατί εἶχε παραπληθεῖ στή Ζούγκλα. Πεινοῦσε φοβάρᾳ. Ζητοῦσε νά βρεῖ γλυκόχυμους καρπούς... Ἐνα λιοντάρι τήν εἶχε κυνηγήσει. Κατάφερε νά τοῦ ξεφύγει.

Ὁ Γκαούρ βλέπει ὅλην αὐτὴ τὴν κίνηση. Καταλαβαίνει πὼς γρήγορα θὰ συνέλθει ὁ Ταρζάν. Πρέπει νὰ προλάβει νὰ φύγει.

Ἦστερα, ἔχει νιώσει ἀπογοήτευση. Ἡ Μπαίχα δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον. Μεγάλη συμπόνια γιὰ τὸν Ταρζάν.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας καταλαβαίνει πὼς τὸν ἀγαπάει. Ὅσο τοῦ ἔλεγε γι' αὐτὸν ἦταν ψέματα.

Ὁ Γκαούρ τὸ παίρνει σὰν μεγάλη προσβολή. Νιώθει ταπείνωση μπροστὰ στὸν Ταρζάν.

– Μπαίχα, μουρμουρίζει κατσοφιασμένος. Ἐγὼ φεύγω... Ἐσύ μείνε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο σου. Γρήγορα θὰ συνέλθει. Κι εὐτυχισμένοι θὰ ξαναγυρίσετε στὴ σπηλιά σας.

Ἡ πανώρια μελαψὴ γυναίκα πετιέται ὀρθή.

– Γκαούρ, τοῦ λέει. Ἐσένα

μόνον ἀγαπῶ. Μαζί σου θέλω νὰ ζήσω... Βοηθάω τὸν Ταρζάν ὅπως θὰ βοηθοῦσα τὸν καθένα. Οἱ ἄνθρωποι πού κινδυνεύουν εἶναι ἀδέρφια μου... Νομίζω πὼς κι ἐσύ τὸ ἴδιο ἔκανες γι' αὐτὸν. Γιὰ νὰ τὸν σώσεις, κινδύνεψες τὴ ζωή σου. Πάλεψες μὲ δύο μανιασμένα θεριά... Γιατί τώρα κατηγορεῖς ἐμένα;

Ὁ Γκαούρ κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

– Δέν ὠφελοῦν τὰ ψέματα, Μπαίχα. Στὰ μάτια σου τὸ βλέπω... Μόνον ὁ Ταρζάν βρι-

σκεται στὴν καρδιά σου...

Καί ξεκινάει ἀργά. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ σπηλιά του.

Ἡ πανώρια Μπαίχα κάνει νὰ τρέξει πίσω του.

Ἄθελα, ὅμως, ρίχνει μιά ματιά στὸν Ταρζάν. Τὸν βλέπει ἀναίσθητο. Φυλακισμένον μέσα στό δίχτυ. Τὸ πρόσωπό του ἔχει πονεμένη ἔκφραση.

Ἔτσι, τὰ πόδια της καρφώνονται κοντὰ του. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν ἐγκαταλείψει.

Μέ βουρκωμένα μάτια παρα-

κολουθεῖ τόν Γκαούρ.

Τόν βλέπει νά χάνεται πίσω ἀπ' τῆς πυκνές φυλλωσιές.

Ἦστερα, ψάχνει ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ζητάει νά βρεῖ τό βότανο πού θά συνεφέρει τόν Ταρζάν.

Τή στιγμή αὐτή, ἡ Μπαίχα βρίσκεται κάτω ἀπό ἕνα γιγαντόσωμο δέντρο.

Ξαφνικά, μιά λεπτή, διαπεραστική φωνή φτάνει στ' αὐτιά της:

– Ἐπιτέλους! Εἶμαι λεύτερος!... Βαρδᾶτε μπρός!...

Εἶναι ἡ γνώριμη φωνή τοῦ Ποκοπίκο.

Ἄμεσως, μιά τρομαγμένη γυναικεία φωνή ἀκούγεται:

– Ἄαααα!...

Κι ἕνας παράξενος θόρυβος ἀρχίζει νά κατεβαίνει ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ δέντρου. Σάν νά γκρεμίζεται κάποιο βαρύ, ἀνθρώπινο κορμί.

Ἡ Μπαίχα δέν προφταίνει νά σηκώσει τό κεφάλι της.

Τήν ἴδια στιγμή, κάτι τραγικό γίνεται.

Θλιβερό τέλος

Ἡ πανώρια καί γιγαντόσωμη ἀραπίνα τοῦ σκοτωμένου Χόγκο, γκρεμίζεται μέ ἀσύλληπτη ταχύτητα... Πέφτει ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ δέντρου. Τό βαρύ κορμί της βρίσκει τήν ἄμοιρη Μπαίχα. Τό χτύπημα εἶναι τρο-

μερό. Σπάζει ἡ ραχοκοκαλιά της. Μένει στόν τόπο.

Ἡ εὐγενικιά κι ὑπέροχη ψυχὴ πετάει ἀνάλαφρη ἀπ' τὰ χεῖλια της. Καί τὰ κάνει νά ψιθυρίσουν τῆς λίγες αὐτές στερνές λέξεις:

– Γκαούρ!... Ἀγαπημένε μου Γκαούρ!

Μά κι ἡ γιγαντόσωμη μαύρη γυναίκα δέν ἔχει καλύτερη τύχη... Παρ' ὅλο πού πέφτει ἄθελα πάνω στήν Μπαίχα, δέν μπορεῖ νά σωθεῖ. Ἡ πώση εἶναι τρομερή. Σέ λίγες στιγμές ξεψυχάει.

Ἡ Ποκοπίκο κατεβαίνει ἀργά τώρα ἀπ' τό δέντρο. Καί φωνάζει χαρούμενος.

– Τή γκρέμισα! Τή σκότωση!... Τώρα δέ θά μέ ξανακάνει... «κολιέ»!...

Τέλος, φτάνει κάτω. Βλέπει τή σκοτωμένη Μπαίχα. Τό μοῦτρο του, ἀπό μαῦρο, γίνεται πράσινο. Καταλαβαίνει τί ἔχει γίνει... Καί μουρμουρίζει:

– Μ' ἕνα σμπάρο, δυό τρυγόνια!... Αὐτό θά πεῖ νά ξέρεις καλό... σημάδι.

Ἦστερα, σάν νά μιλάει μέ τήν ἀδικοσκοτωμένη, ἀρχίζει νά τῆς ἐξηγεῖ:

– Τί φταίω ἐγώ, κυρά Μπαίχα μου; Ἄς τραβιόσουνα λίγο πιό πέρα. Ἐγώ εἶμ' ἐντάξει. Φώναξα «Βαρδᾶτε μπρός». Τί ἤθελες, δηλαδή; Νά μείνω «κολιέ» σ' ὅλη μου τή ζωή; Ἡ ἀραπινάρα

ἀπό δῶ, νύσταζε φαίνεται. Μόλις σκαρφάλωσε στό δέντρο, ξάπλωσε ανάμεσα σέ δυό κλαδιά. Καί σιγά-σιγά, τό ἴκοψε δίπλα. Κάτω ἀπ' τά πόδια της χαλοῦσε ὁ κόσμος. Αὐτηνῆς καρφάκι δέν τῆς καιγότανε... Ροχαλητό κι ἄγιος ὁ Θεός... Ἔτσι, ἄρχισα νά ροκανίζω τό χορτόσχοινο. Αὐτό πού μέ εἶχαν δέσει στό λαιμό της... Τό ἀθεόφοβο, δέν κοβόταν εὐκόλα. Μιά ὀλόκληρη ὥρα παιδευόμουνα μέ

τά δόντια, χωρίς νά καταφέρνω τίποτα. Τέλος, θυμήθηκα πώς εἶχα πάνω μου μαχαίρι... Τό τραβάω λοιπόν... Κόβω τό χορτόσχοινο. Ἔτσι, εἶμαι πιά λεύτερος. Μά πρέπει νά τήν ἐκδικηθῶ. Θά μποροῦσα βέβαια νά τήν σκοτώσω ἐκεῖ. Μά θέλω νά σπάσω κέφι. Καί νά τί σοφίζομαι: Μέ τή μύτη τοῦ μαχαιριοῦ μου, γαργαλάω τά ρουθούνια της. Κοιμισμένη καθὼς εἶναι, ξαφνιάζεται. Τρομάζει. Ξεχνάει πώς βρίσκε-

Ἔτσι, τά πόδια της καρφώνονται κοντά του. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νά τόν ἐγκαταλείψει.

ται πάνω σέ δυό κλαδιά. Καί κάνει νά πεταχτεί όρθή... Έτσι, τά πόδια της πατάνε στόν... άέρα!... Κι άρχίζει νά γκρεμίζεται. «Βαρδάτε μπρός», φωνάζω έγώ ό φουκαράς. Μά έσύ, τίποτα. Καλά νά τά πάθεις... Άλλά βέβαια... Τοῦ λόγου σου ήσύχασες τώρα. Έμένα θά γδάρει ζωντανό ό Γκαούρ.

Ξαφνικά, ένας πονεμένος άναστεναγμός άκούγεται.

Ό Ποκοπίκο γυρνά τό μικροσκοπικό μαῦρο κεφαλάκι του. Βλέπει τόν Ταρζάν.

– Μπά; Έδῶ είσαι άκόμα κι έσύ; Καλά ξυπνητούρια!

Πλησιάζει γρήγορα κοντά. Κόβει μέ τό μαχαίρι του κάμποσα σχοινιά άπ' τό δίχτυ. Τόν λευτερώνει.

Ό Ταρζάν, σιγά-σιγά, συνέρχεται... Άνοίγει τά μάτια του... Μά φαίνεται σάν χαμένος. Τό μυαλό του δέν λειτουργεί άκόμα καλά.

Κοιτάζει τόν Ποκοπίκο παράξενα, σάν νά τόν βλέπει γιά πρώτη φορά.

– Ποιός είσαι έσύ; τόν ρωτάει.

– Καλά, δέ μέ ξέρεις; τ' άποκρίνεται ό νάνος. Έγώ δέν είμαι ό τρομερός Ποκοπίκο; Ό κυνηγός άγρίων κουνελιών; Ό γόης φιδιών και γυναικών; Ό προστάτης τών κουτών και άδυνάτων;

Τό μυαλό του Ταρζάν άρχίζει τώρα νά καθαρίζει. Τά μάτια του κοιτάζουν δεξιά κι άριστερά.

Σέ μιά στιγμή, βλέπει τίς δυό νεκρές γυναίκες. Πετάγεται όρθος.

– Ποκοπίκο, τόν ρωτάει μέ άγωνία. Ποιός μέ χτύπησε στό κεφάλι; Ποιός σκότωσε τίς γυναίκες;

Ένας μεγάλος ψεύτης

Ό μικροσκοπικός νάνος τ' άποκρίνεται:

– Ό,τι και νά σου πῶ θά σέ γελάσω... Τό μόνο πού ξέρω κι είδα μέ τά μάτια μου, είναι...

– Τί είναι; Μίλα γρήγορα. Θά σέ πνίξω!...

– Χά, χά, χά, κάνει ό Ποκοπίκο. Γιά κοιτάτε τον πού ζωντάνεψε!...

Ό έγγλέζος γίγαντας λυσάει άπ' τό κακό του.

– Πές μου, του ξαναφωνάζει. Τί ξέρεις; Τί είδες μέ τά μάτια σου... Πές μου, βλάκα!

Μέ έκνευριστική άπάθεια ό νάνος τ' άποκρίνεται πάλι:

– Ό,τι και νά σου πῶ θά σέ γελάσω...

Ό Ταρζάν τόν άρπάζει όλόκληρον στήν τεράστια χούφτα του. Τόν σφίγγει.

Ό Ποκοπίκο σπαράζει άπ'

τούς πόνους. Φωνάζει:

– Καλά ντέ... Λεμονόκουπα είμαι και μέ στίβεις; " Ασε με... Θά στά πῶ ὄλα.

Κι ἀρχίζει τό ἀπαραίτητο παραμύθι του. Σκοπός του πάντα είναι νά βάλει τόν Ταρζάν μέ τόν Γκαούρ νά τσακωθοῦν. " Ετσι, ὁ Γκαούρ θά σκοτώσει τόν Ταρζάν. Κι ὁ Ποκοπικό θά γίνει ὁ ὑπασπιστής τοῦ καινούριου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας: Τῆς Α.Μ.

Γκαούρ τοῦ Α' .

– " Ακουσε, λοιπόν, μπάρμπα-Ταρζάν, τοῦ λέει. " Όταν πιάστηκες στό δίχτυ, ἐγώ ἤθελα νά σέ βοηθήσω. Μά δέν μπορούσα.

– Γιατί;

– " Ημουνα... κολιέ. Οἱ ἀνθρωποφάγοι τότε σέ κρεμάσανε ψηλά. " Ὑστερα φωνάξανε τά θεριά. " Ετσι ἄρχισε τό πανηγύρι... Ξαφνικά, ἔρχεται ἡ Μπαίχα καβάλα στόν ἐλέφαντα. Μέ τίς

φαρμακερές σαῖτες σκοτώνει τούς ἄγριοιους. Κινδυνεύει τή ζωή της γιά νά σέ σώσει... Σέ μιά στιγμή, βλέπω τόν Γκαούρ.

– Τόν Γκαούρ; κάνει ὁ Ταρζάν. Μά ὁ Γκαούρ σκοτώθηκε. Δέ ζεῖ πιά!...

· Ὁ Ποκοπικό κουνάει μέ ἀμφιβολία τό κεφάλι του:

– Δέ φαντάζομαι... " Αν εἶχε πάθει κάτι τέτοιο, θά μοῦ τό ἔλεγε...

– Εἶδες λοιπόν τόν Γκαούρ;

τόν ξαναρωτάει.

– " Ὅπως σέ βλέπω και μέ βλέπεις... Εἶχε κρυφτεῖ. Παραμόνευε νά σκοτώσει τήν Μπαίχα. Μά ἡ Μπαίχα κατάφερε νά σκοτώσει πολλούς ἀνθρωποφάγους. Τέλος, ξεμπέρδεψε και τό Χόγκο.

· Ὁ Ταρζάν ψαχουλεύει στό μνημονικό του. Ψιθυρίζει:

– Ναι, ναι... " Όταν ξεψυχοῦσε, τόν ἄκουσα νά φωνάζει: « Ὁ Γκαούρ! Ὁ Γκαούρ!... ».

– Τότε τόν είδε αυτός. Έγώ τόν είχα δεϊ πιό μπροστά. Καί για νά μή στά πολυλογῶ, βλέπω τόν Γκαούρ νά σοῦ πετάει μιά πέτρα. Τήν ἔφαγες στό κεφάλι. “Εμεινες ξερός... Τότε, ὁ Γκαούρ κάνει ἕνα σάλτο. Βρίσκεται πάνω στή ράχη τοῦ ἐλάφαντα. Δίνει μιά κλοτσιά στή Μπαίχα. Τήν γκρεμίζει. “Υστερα, κατεβαίνει κι αυτός. Τήν ἀρπάζει ἀπ’ τά πόδια. Κι ἀρχίζει νά τή χτυπάει κάτω. Σάν χταπόδι! Κάθε φορά πού τή χτυποῦσε, τῆς ἔλεγε: «Νά, για νά μάθεις ν’ ἀγαπᾶς τόν Ταρζάν!... Νά, για νά παντρευτεῖς μ’ αυτό τόν ἄναντρο... Νά, για νά γίνετε ζευγάρι ἀχώριστο...». “Ολο νά καί νά τά πήγαινε... “Ὡσπου τοῦ ἔμεινε ἡ ἄμοιρη στά χέρια!...

– “Υστερα;

→ “Υστερα σκαρφαλώνει στό δέντρο. Ἄρπάζει τήν ἀραπίνα. Τή σκάει κάτω σάν καρπούζι.

– Σκοτώθηκε;

– Ναί. Αυτό ὅμως δέν ἦτανε τίποτα. Μέ τό πέσιμο, παραλίγο νά σπάσει τό «κολιέ». Μά εὐτυχῶς, τή γλίτωσα... Γρήγορα τότε κατεβαίνει ἀπ’ τό δέντρο. Ἔρχεται κοντά σου. Σηκώνει μιά μεγάλη πέτρα. Τή ζυγίζει πάνω ἀπ’ τό κεφάλι σου. «Δειλέ Ταρζάν», μουγκρίζει. «Ἐφτασ’ ἡ ὥρα νά πεθάνεις!». Τήν ἴδια στιγμή, ἕνας πάνθηρας παρουσιάζεται. Χύνεται μανιασμένος

πάνω του. Ὁ κακοῦργος παρατάει ἑσένα... Πετάει τήν πέτρα σ’ αυτόν. Μά δέν τόν πετυχαίνει. Ὁ πάνθηρας ἔξαγριώνεται. Κι ὁ Γκαούρ τό βάζει στά πόδια...

– “Υστερα;

– Δέν ξέρω... Ἄκόμα θά τρέχει... Ἄμα σταματήσει, θά σοῦ πῶ...

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πώς τά πιό πολλά ἀπ’ ὅσα τοῦ λέει ὁ Ποκοπικό, εἶναι ψέματα... Πάντως, ἕνα εἶναι ἀλήθεια: Πώς ὁ Γκαούρ σκότωσε τίς δύο γυναῖκες. “Ὅσο γι’ αυτό, εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος.

Ὁ πόνος του για τό χαμό τῆς πανώριας Μπαίχα εἶναι μεγάλος. Μιά τέτοια ὑπέροχη γυναῖκα ἤθελε νά κάνει ταίρι του παντοτινό... Ὅμως, ὁ μαῦρος δαίμονας τοῦ μάτωσε πάλι τήν καρδιά.

Ἐξω φρενῶν, φωνάζει τώρα στόν Ποκοπικό:

– Γκρεμοτσακίσου ἀπό μπροστά μου... Φύγε, σοῦ λέω!... Πήγαινε στόν ἄνανδρο ἀφέντη σου... Καί πές του πώς ἐγώ, ὁ Ταρζάν, κοιμᾶμαι καί ξυπνάω μ’ ἕνα ὄνειρο: Νά πετάξω τό βρωμερό κουφάρι του στά πεινασμένα ὄρνια!...

Ὁ Ποκοπικό τό βάζει τά πόδια. Σάν ξεμακραίνει λίγο, κοντοστέκεται. Καί φωνάζει στό λευκό γίγαντα:

– Ἔχε χάρη πού φοβᾶμαι. Ἄλλιῶς θά σέ κανόνιζα καλά.

“Ακουσε, λοιπόν, μπάρμπα-Ταρζάν.

‘Ο Ταρζάν κόβει άνθισμένα κλαδιά. Σκεπάζει μ’ αυτά τις δύο νεκρές γυναίκες...

“Υστερα, παίρνει άργά τό δρόμο του γυρισμού.

* * *

Τό μίσος φουντώνει

‘Ο Ποκοπίκο φτάνει στό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους.

Σκαρφαλώνει στήν κορφή. Καί λαχανιασμένος, μπαίνει στή σπηλιά.

‘Ο Γκαούρ κάθεται βαρύς και μελαγχολικός.

Τά μεγάλα μαύρα μάτια του είναι ύγρὰ. Ίσως νά ‘χει δακρύσει... ‘Η θύμηση τής όμορφης Μπαίχα, τόν αναστατώνει. ‘Η καρδιά του χτυπά δυνατά. Μιά τέτοια γυναίκα όνειρευόταν νά κάνει παντοτινή κι άχώριστη συντρόφισσά του... “Όμως, ή μοίρα δέν τό θέλησε. ‘Η πανώρια μελαπή αγαπάει τόν Ταρζάν!...

– Λοιπόν; ρωτάει τόν Ποκοπίκο. Συνήλθε ό Ταρζάν;

– Βέβαια... Νά τόν δεῖς, μιά χαρά εἶναι!...

– Πῆρε τή Μπαίχα κι ἔφυγαν;

– Μπά... Δέ φαντάζομαι. Ἦτανε φασαρία νά τήν κουβαλήσει;

– Γιατί;

– Πεθαμένη, βλέπεις, ἡ κακομοίρα... Πῶς νά πάρει τά πόδια της;

Ἦ ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας πετιέται ὀρθός. Τά μάτια του γουρλώνουν.

– Πέθανε ἡ Μπαίχα;

– Ὁχι, βρ' ἀδερφέ... Γιατί νά πεθάνει ἡ γυναίκα; Ἦ ἄρρωστη ἦτανε; Ὁ Ταρζάν τή σκότωσε... Ἄλλιῶς δέ θά πέθαινε...

– Ὁ Ταρζάν σκότωσε τή Μπαίχα;

– Ναί... Μπροστά ἤμουνα. Μόλις συνῆλθε, ἡ Μπαίχα τόν χαιρέτησε γιά νά φύγει. – Ποῦ πᾶς; τή ρωτάει. – Στό Γκαούρ, τοῦ λέει. – Γιατί; – Γιατί τόν ἀγαπῶ. Μ' αὐτόν θέλω νά ζήσω. Ὁ Ταρζάν τό πῆρε κατάκαρδα τό πράγμα. Καί γιά νά μή στά πολυλογῶ, τήν καθάρισε...

Ὁ Γκαούρ τρίζει τά δόντια του.

– Κακοῦργε Ταρζάν! οὐρλιάζει. Μέχρι τώρα, σοῦ φέρθηκα σάν ἀδερφός... Μά δέν ἀντέχω ἄλλο!...

– Ἔτσι ντέ, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Μόνο ἂν τόν ξεμπερδέψεις θά συμμορφωθεῖ...

– Ναί, συνεχίζει στόν ἴδιο τόνο ὁ Γκαούρ. Θά τρέξω τώρα ἀμέσως στή σπηλιά του. Θά παλέψουμε. Κι ὅποιος εἶν' ὁ δυνατότερος, θά ζήσει.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ δίνει κουράγιο:

– Ἐσύ θά νικήσεις... Στό δίνω μέ ἐγγύηση...

Ὁ Γκαούρ δέ λέει τίποτ' ἄλλο.

Μανιασμένος, ἀρχίζει νά κατεβαίνει τούς τρομαχτικούς βράχους τοῦ βουνοῦ του. Φτάνει κάτω.

Καί τρέχοντας, παίρνει τό δρόμο γιά τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπίκο δέν τόν ἀκολουθεῖ. Μένει στήν κορφή. Καί μουρμουρίζει:

– Καλά θά κάνει... Πρέπει νά τόν καθάρισε. Ἦ καθαριότης εἶναι μεγάλο πράγμα!... Ἄμέεε!

κυκλοφορεί **ΣΥΝΤΟΜΑ**

№ 1

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

HARMI-PRESS

Τὸ Ἀσπιμένιο Βέλος

ὁ Νεαρός Ἀρχηγός καί ἡ Κόρη τοῦ Φεγγαριοῦ

Ἡ κοιλάδα τῆς Εἰρήνης

ἀπό τή HARMI-PRESS

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

★

Λίγα λόγια
γιά τό τεύχος
No 13 τής σειράς
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

★

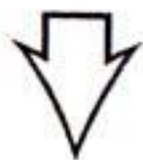
Οί δύο θρυλικοί ήρωες πάλι μαζί σέ
μιά καινούργια περιπέτεια γεμάτη
πλοκή πού θά σās συναρπάσει.

★

Ο Ταρζάν σκύβει πάνω στό πτώμα. « Αγαπημένη μου Λιλούγκα», ψιθυρίζει.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

